

CINEMA

Utopía

Najwa Nimri és una de les protagonistes del 'thriller' sobrenatural dirigit per Maria Ripoll

Sobredosi de disseny

Xavier Roca

Directora: Maria Ripoll. Intèrprets: Leonardo Sbaraglia, Najwa Nimri, Tchéky Karyo, Emma Vilarasau. Guió: Curro Royo i Juan Vicente Pozuelo. Fotografia: David Carretero. Espanya-França, 2003.

aquella era bàsicament una comèdia romàntica que pretenia transmetre bon rotllo i optimisme, les intencions d'*Utopía* –des dels mateixos títols de crèdit, creats segons el ja recurrent model de *Seven*– volen ser més inquietants.

És mèrit de la directora que el resultat final d'aquest *thriller* sobrenatural –on es barregen personatges que poden predir el futur, terroristes sud-americans i desprogramadors d'abduïts per sectes– s'assembla més a un episodi d'*Expediente X* que a un de la més castissa *Historias para no dormir*. Però aquesta recerca d'un *look* modern i cosmopolita acaba redundant en un esteticisme una mica embafador, ple d'alentiments i canvis cromàtics, que semblen acusar una sobredosi de films de Ridley Scott i Adrian Lyne.

Malgrat tot, s'ha de reconèixer que Ripoll aconsegueix un fluid ritme narratiu en què un entramat argumental pròxim al deliri no grinyola excessivament, malgrat concessions tan gratuïtes com la prescindible història d'amor. Tot plegat despertaria més simpatia si s'hagués abordat des de la perspectiva d'un digne entreteniment i hagués perdut aires de transcendència.

Des dels temps de Paul Naschy i derivats, mai com ara el cine espanyol havia conreat amb tanta insistència el gènere fantàstic (amb la distància que separa la caspa de l'objecte de disseny, no necessàriament millor). *Utopía* n'és la mostra més recent i, de fet, el mateix repartiment sembla voler invocar els exemplars més recents del gènere: hi podem trobar el Leonardo Sbaraglia d'*Intacto*, la Najwa Nimri d'*Abre los ojos*, l'Emma Vilarasau d'*Els sense nom* i el Fele Martínez d'*El arte de morir* (o de *Tesis*, o de *Darkness...*).

En el seu primer llargmetratge en solitari –*Lluvia en los zapatos*– la catalana Maria Ripoll ja havia abordat els fenòmens estranys, a partir de la història d'un home que tenia la possibilitat de corregir el passat. Però si

TEATRE

Àrea privada de caça

Absorbits pel món interior

Juan Carlos Olivares

Àrea privada de caça, d' Enric Nolla. Direcció: Rafel Durán. Escenografia: Bibiana Puigdefàbregas. Intèrprets: Mercè Arànega, Miquel Gelabert, Francesc Garrido i Julieta Serrano. Sala Tallers, TNC.

Enric Nolla és el cinquè autor del projecte T6. ¿Millor que els seus quatre antecessors? Massa aviat per a un dictamen categòric. Diferent? En una cultura homogènia és difícil sostreure's al gran corrent. Diferent? Sí, sempre que la distinció sigui tenir o no una marcada personalitat dramàtica. Nolla la té. Al laboratori d'autors que construeixen les seves obres com el cap de Mr. Potatoe, Nolla destaca per un conseqüent segell personal que –amb totes les seves imprecisions– converteix la seva feina en un interessant punt i a part. El seu gran avantatge és la rotunditat dels móns interiors que sostenen els seus personatges. La minuciosa construcció de la psique dramàtica funciona com un cosmos en expansió que acaba per ocupar tot l'espai compartit entre l'autor i el públic. Un impuls perfectament captat per l'escenografia

buida de Bibiana Puigdefàbregas i els territoris de llum de Kiko Planas.

El discurs de l'home i la dona protagonistes d' *Àrea privada de caça* és l'instrument perquè l'espectador visualitzi, com en una holografia, les tres dimensions del terratrèmol interior que sacseja aquests éssers, caçadors solitaris i famolencs perduts en la planura de la seva desolació. Tot i que es podria qüestionar l'obligació de liquidar la història d'aquests personatges i es podria posar en dubte l'aparició d'algun representant del "món exterior" (el contrapunt tòpic del taxista), *Àrea privada de caça* sobresurt per la qualitat dels conflictes íntims que desenvolupa.

Servint-se de la fragmentació sincopada i desmanegada d'una pel·lícula Dogma, l'espectador assisteix a l'enfonsament d'un home corrent, en presència el combat –marcat per un obrir i tancar d'ulls, per la realitat absent i present dels nens– entre la normalitat i l'horror; acompanya una dona en el seu laberint, quan busca en la violència i l'atzar de la nit una sortida desesperada a la seva reglada quotidianitat de dona, mare i esposa. Prop d'ell (Francesc Garrido), una mare (Julieta Serrano) que ha perdut la memòria; prop d'ella (Mercè Arànega), un marit covard (Miquel Gelabert).

Rafael Durán maneja molt bé el plantejament de Nolla i ha creat una gran complicitat entre el repartiment, la direcció d'actors i el món dramàtic de l'autor. En aquesta mena d'obres és obligatori que existeixi aquesta implicació profunda entre el text i l'interpret. En aquesta comesa estan tots els actors, tot i que pel seu protagonisme és imprescindible destacar la feina sincera i concentrada de Francesc Garrido –el més allunyat del "Manual per a actors Garrido"– i l'absoluta entrega de Mercè Arànega, sempre exemplar en aquest tipus de personatges que requereixen buidar les entranyes.

POP

David Gray

Un concert sense història

David Broc

David Gray.
Barcelona,
Razzmatazz 1, 14 de març.

Previst per a Razzmatazz 2, el concert de David Gray es va veure forçat a canviar la ubicació al Razzmatazz 1 en clara resposta a la creixent demanda d'entrades per part del públic barceloní. Síntoma inequívoc de la cotització a l'alça en què es troba actualment la carrera d'aquest cantautor britànic, tot i que *A New Day at Midnight*, el seu últim disc, no deixa de ser un tractat de pop semiadult al qual li manca gran part de la inspiració melòdica de *White Ladder*, el seu predecessor.

Un cop a l'escenari, Gray confirma les sospites més enceses: sense carisma ni caràcter, i tret dels tres o quatre grans *singles* que sostenen la seva carrera, les cançons del cantant i compositor resulten tèbies, insubstancials, totalment anodines. La traducció al terreny del directe ho evidencia encara més. Amb l'*Impact* d'*Orbital* com desconcertant però sempre benvinguda introducció, David Gray va sortir al Razz 1 amb el seu habitual posat de noi tímid i proper. I la maquinària va començar a rodar: *The Other Side*, *White Ladder*, *My oh My* o *Freedom* anaven caient amb tanta correcció interpretativa (satisfactòria banda de quatre músics com a acompanyament) com fredor i llunyania emocional. Potser més nus que al format d'estudi, els temes, repartits bàsicament entre *A New Day at Midnight*, *White Ladder* i alguna aportació dels seus inicis, es passaven el testimoni sense transmetre en cap moment res significatiu, memorable o emocionant, mínim exigít, en tot cas, en un xou d'aquestes característiques. Només l'arribada dels grans *hits* en la part final i els bisos, com *Babylon*, *Please Forgive Me*, *Twilight* o *Easy Way to Cry*, va aconseguir fer-nos creure que ens trobàvem davant d'un artista amb coses valuoses per dir. Lleuger consol per un concert de quasi dues hores que, indubtablement, no passarà a la història.